Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn Fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 25 (585) * miercuri 27 martie 1957 * 4 pag. 15 bani

Se apropie încheierea anului școlar

...Cu pași înceți, dar siguri, se apropie sfîrșitul anului școlar. In rîndurile ce urmează, vă vom arăta cum se pregătesc să întîmpine acest eveniment copiii din cîteva localități.

Dragă redacție,

In primul rînd, să facem cunoștință: sînt pionierul Pamfil Galan, din clasa a VI-a. Acum, pentru că ne cunoaștem, să-ți povestesc foarte pe scurt care e situația mea la învățătură.

Pe trimestrul al II-lea am primit numai medii de 4 și 5. Aceasta însă nu mă mulțumește, deoarece vreau să învăț și mai bine. De aceea, pe ultimul trimestru, la fiecare obiect și la fiecare lecție în parte mă pregătesc cît mai temeinic.

De asemenea, recapitulez din urmă materia. Vreau ca, atunci cînd voi ajunge în clasa a VII-a, să nu am nici un fel de greutăți în însușirea lecțiilor ce ni se vor preda.

Și acum, la revedere, dragă redacție. Eu am să-ți mai scriu

Pamfil GALAN
com. Dilga,
raionul Lehliu

La noi în școală

Luna trecută, în școala noastră au luat ființă două cercuri: un cerc de literatură și unul de științele naturii.

Roadele acestor cercuri n-au întîrziat să se arate: copiii au început să primească note tot mai bune!

Acum cîteva zile, într-o ședință a cercului literar, ne-am hotărît să alcătuim un album cu aspecte și date din viața scriitorilor noștri clasici. Fiecare membru al cercului a primit sarcina să adune fotografii, poze decupate din reviste, copii după manuscrisele scriitorilor (tot din reviste) etc.

Noi credem că și acest album va contribui să ne apropiem tot mai mult de literatură, să ne ridicăm nivelul cunoștințelor.

Pavel ORBAI
cl. a VII-a
com. Șuiug, raionul Marghita

Vești, vești...

● *„Dragă redacție, avem o grupă bine organizată!" — ne scrie pionierul Ițic Zaharia, de la Școala de 7 ani nr. 3 — Roman. „In grupa noastră nu este nici un corigent, toți învățăm bine și dorim ca pînă la încheierea anului să primim numai note bune. In timpul liber, grupa a strîns 85 kg fier vechi și 60 de becuri arse."*

● *„O veste îmbucurătoare! In clasa noastră toți cei slabi la învățătură s-au îndreptat. Tovarășul diriginte ne-a felicitat și ne-a urat mult succes. Apoi fiecare elev cu rezultate bune la învățătură s-a angajat să-i ajute pe cei cu greutăți. Eu personal — scrie Ion Buzoianu, din clasa a V-a B, din comuna Jilavele, raionul Urziceni — îl voi ajuta pe Vasile Ghețu. Și, trebuie să știți, m-am hotărît să nu-i dau pace lui Vasilică pînă nu se va îndrepta de tot."*

● *Avem în clasă foarte mulți elevi buni! Așa sînt, de pildă, Victoria Maloș, Marta Moldovan, Vasile Șimon, Iuliana Anghel și (să nu considerați că nu sînt modestă) mă număr și eu printre ei...*

De asemeni, în clasă nu mai avem nici un elev care să fie amenințat să rămînă corigent.

Sper că pînă la sfîrșitul anului toți copiii vor reuși să-și însușească materia, iar la examene nu vom avea surpriza ca vreunul dintre noi să rămînă pe drum...

Victoria TODERAȘ
cl. a IV-a A, com. Petelea, raionul Reghin

Timpul nu-și sună pintenii, să-ți dea de veste că-și vede de drum; trece pe negîndite!... De aceea, nu-i rău să-ți mai revizuiești cunoștințele.

Strada Festivalului

Nu peste mult timp „Drumul gării" — numit astfel de locuitorii din Cocargea deoarece duce la gara Bărăganu — va arăta cu totul altfel. In locul gropilor, al șanțurilor scobite de apa ploilor, va fi o stradă nivelată, umbrită de pomi tineri, vrednică de admirația trecătorului. Ani de-a rîndul nu va fi pionier care, mergînd pe această stradă, să nu calce cu pasul semeț, să nu aibă în minte cuvintele scrise pe placarda de la capătul străzii: „Cu prilejul celui de-al VI-lea Festival Mondial de la Moscova", pionierii din comună au amenajat această stradă și i-au dat denumirea de „Strada Festivalului".

Inițiativa unităților de pionieri de la Școlile de 4 și de 7 ani din Cocargea a dat chiar de a doua zi ocolul comunei. Ea s-a bucurat de sprijin atît din partea sfatului popular, cît și a locuitorilor de pe „Drumul gării".

Alături de pionieri vor fi și utemiștii de la gospodăria de stat. Ei au făgăduit că-i vor ajuta.

S-au făcut multe propuneri în legătură cu felul în care trebuie să arate strada.

O bună parte din propuneri au fost incluse în planul „comitetului de șantier", din care am extras cîteva amănunte:

...Strada va fi nivelată, i se vor face noi șanțuri de scurgere a apei și va fi plantată cu pomi.

La fiecare poartă se vor construi podețe pentru trecerea căruțelor și bănci pentru odihnă. Cercul de tîmplărie de pe lîngă G.A.S. va confecționa tăblițe cu denumirea străzii și plăcuțe cu numere pentru case. E prevăzută și desfășurarea festivității. Astfel, în ziua cînd strada va căpăta noua ei denumire, unitățile de pionieri vor organiza o defilare și vor prezenta apoi un program artistic variat (dansuri, gimnastică, coruri). Seara, va avea loc retragerea cu torțe, sfîrșind cu un foc de tabără.

In aceeași zi pionierii vor expedia primele scrisori locuitorilor străzii, felicitîndu-i la noua lor adresă: „Strada Festivalului". Iată o îndrăzneață inițiativă a pionierilor din Cocargea, raionul Fetești, reg. Constanța. Nu ne îndoim că proiectul lor va fi realizat.

Alecu STEFAN

SUCCES ȘI DE-ACUM ÎNAINTE, AURICĂ!

Era o vreme cînd Aurică, dintr-a VI-a, nu se mai simțea în largul său printre copiii cunoscuți! Și iată de ce:

Mergea Aurică al nostru pe stradă, cu ghiozdanul la subsuoară, corect — mă rog, ca orice școlar! Dar la un colț, să zicem, îl ajungeau din urmă două fetițe dintr-a V-a, care se grăbeau să-l depășească, să nu meargă — doamne ferește! — în rînd cu el...

— Uite-l, tu, pe ăla dintr-a VI-a ...Cum îl cheamă?... Buzică Aurel. A rămas corigent la 5 obiecte, e un leneș și jumătate! — se auzea glasul uneia din ele.

— Zău, tu?! Și, imediat, cealaltă se grăbea să întoarcă capul, să-l vadă pe Aurică. Iar acestuia, bietul de el, îi venea să intre în pămînt de rușine, nu alta. Se îmbujora tot la față și parcă un fier roșu îi sfredelea inima cînd observa surîsul ironic al fetiței.

Alteori, cînd da și el să se amestece în jocul celor mai mici — de-a V-a ori de-a IV-a — numai ce auzea pe cîte unul strigîndu-i răutăcios:

— De ce nu pasezi, corigentule?

Peste toate astea ar fi trecut el cum ar fi trecut, dar nici în clasă nu i se da pace:

— Ne faci detașamentul de rîs! îl înțepa președintele Ion Ciucu.

— Corigent la cinci materii!... Dracu a mai auzit?! — pufnea pe nări, supărat, colegul de lîngă dînsul.

Ajunsese viața un chin pentru Aurel, nu altceva! Poate că tocmai asta l-a și determinat să arate că poate învăța. Dar... de ce să zic, dacă nu știu cum s-au petrecut lucrurile?...

Numai că, de la o vreme, atunci cînd era scos la lecție și cînd colegii stăteau cu sufletul la gură („Iar ia Aurel un 2!"), Aurel răspundea frumos, corect și „2-ul" se transforma în 3 sau chiar în 4!

Așa a mers un timp, pînă ce clasa s-a obișnuit ca și Buzică să ia note bune. Iar la încheierea trimestrului al II-lea, iată-l pe Aurică al nostru cu medii de 3, de 4 și corigent numai la o materie: la romînă! Să nu zic însă într-un ceas rău, dar Aurel s-a hotărît să răzbească și la acest obiect (asta o știu din catalog!) la care pe acest trimestru a primit vreo două note de 3!

Cum s-o sfîrși pînă la urmă povestea aceasta, am să vă spun la încheierea anului. Un lucru însă tot mai pot adăuga: Cînd doi cunoscuți trec pe lîngă Aurel, unul din ei zice: — Mă, ăsta nu-i băiat prost, poate să învețe. Știi, a fost corigent la 5 obiecte și acum e doar la unul.

In orice caz, să-i urăm lui Aurică succes și pe viitor.

Sc. Medie nr. 1
Giurgiu

Ștefan ZAIDES

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Insula Ada-Kaleh

CITIȚI ÎN PAGINA A III-A PRIMELE RĂSPUNSURI LA CHEMAREA COPIILOR DIN VINEREA

ORAȘUL ȘI COPIII LUI

Oraș de provincie. Cele mai înalte clădiri le poți enumera fără să-ți tragi răsuflarea: Palatul Sfatului Popular, o școală, altă școală, gara, liceul, școala pedagogică, școala nr. cutare, nr. cutare...

Oraș de cîmpie, în care nu întîmplător școlile sînt cele mai arătoase clădiri Au fost pe vremuri aici școlile normale, seminarul, liceul Hașdeu, liceul industrial, comercial și alte și alte licee. Au rămas și acum multe din ele. Unele s-au transformat în școli agricole, tehnice și medii, după reforma învățămîntului. Nu întîmplător orașul, pe vremea vacanțelor, este mult mai liniștit. Animația se datorește în bună măsură elevilor și școlarilor, îmbrăcați pestriț, cu straie de țară și de tîrg.

Oraș de cîmpie — oraș al școlarilor și elevilor — orașul erou al reportajului nostru...

★

Peste tot plutește o atmosferă plină de emoție și neastîmpăr ca însăși primăvara. Primăvara n-o poți imagina decît ca pe o persoană frecîndu-și mîinile emoționată de rapiditatea concurenților ce aleargă pe zgura unui stadion. Cu toate acestea, școlarii noștri au un calm .. Își văd de carte, de distracții, de activități extrașcolare. Și cît de îmbietor e crîngul străvechi, ce amețitor se clatină bărcile pe heleșteu ! Bufnește mingea lovită pe pavaj, sună căruțele venite de la cîmpie și eleva sau elevul tresare: N-o fi venit tata? Va pleca acasă în vacanță... Trenul fluieră gîfîind în gara îndepărtată. Vine vacanța ? Nu, încă nu! Mai e materie de asimilat, mai sînt examenele!

Dar să lăsăm asta. Pînă acolo mai e cale în vreme... Și pînă atunci ? Pînă atunci pionierii și școlarii — eroii reportajului nostru — ce fac ?

Să vedem...

★

Casa pionierilor. Știți cum arată o casă a pionierilor ? Indeobște imobilele acestora sînt printre cele mai arătoase vile, unde și-au „destins" ciolanele sclerozate de lene bogătașii ce țineau în mînă și dirijau după voie destinele orașelor de provincie.

Casa aceasta din orașul erou al reportajului nostru e și ea o vilă retrasă de zgomotul străzii și apărată de praful ei de către pinii pletoși In fața vilei se află un bazin cu peștișori Inăuntru, răcoarea mirosind a lemn scump face bine ca un duș. Aici sînt acum amenajate sălile destinate cercurilor de activitate ale pionierilor. Găsești pionieri dimineața și după amiaza Vin 1400 la Casa lor. Am asistat și noi, cum facem de obicei cînd culegem ,date" pentru reportaje. Am intrat într-o sală unde se făceau experiențe de fizică La drept vorbind, n-am avut o imagine deosebită Același tovarăș profesor în capul mesei explicînd atrăgător, mînuind aparatele și instrumentele necesare experiențelor. Același profesor, numai că cel de la această casă se numea tovarășul Dandara și purta ochelari Ce ne-a mirat aici a fost abundența fetelor. La cercul de fizică, fete! De obicei ele se duc la dansuri, la literatură, la cercul de teatru. Dar la fizică ? Am aflat „secretul". De foarte multe ori cei de la literar și teatru vin și la fizică.

Cercul de fizică și devotații lui

Cînd ne-am întîmplat noi la cerc se vorbea despre becul lui Lodîghin. Tovarășul profesor tocmai povestea o anecdotă după care Pușkin dăduse ideea ca primul bec electric să fie pus la colțul străzii din Petersburg unde i s-a furat lui Akakii Akakievici al lui Gogol celebra manta. Astfel presărată cu anecdote, fizica devine și mai atrăgătoare. Dar fizica e presărată și cu alte lucruri atractive. In această ordine de idei, tovarășul Dandara ne spunea că pionierii îi cer întotdeauna experiențe și iar experiențe.

100 de tineri fizicieni populează orele de experiențe și aplicare a chestiunilor teoretice. S-au construit aici aparate, se

Leau Maria, una din pricepuțele creatoare de modele din cercul mîinilor îndemînatice.

vor mai construi 15 motoare electrice de trei tipuri, trei turbine cu vapori, cinci pendule electrice și un magnetofon.

Pionieri ca Oprescu Constantin (clasa a VI-a), Marinescu Nicolaie și Spinescu Teodor (clasa a VII-a) s-ar putea întrece la fizică și la construcția de aparate tehnice cu mulți colegi din țară.

Nici pionierii și pionierele de la „mîini îndemînatice" n-ar rămîne mai prejos. In camera foarte intimă, cu țesături felurite și broderii pe pereți, se lucra la darurile pentru Festivalul cel de-al VI-lea. Poșetele de pînză cu rîuri și motive naționale sînt destul de grațioase și ar prinde bine pe oricine. Cercul are o colecție de modele de cusături naționale din toate regiunile țării, inclusiv din această parte a cîmpiei

Mîinile îndemînatice ale pionierelor confecționează costume de carnaval, de teatru și balet. Ne aflam la fața locului cînd Leau Maria, care a adus-o la cerc și pe sora sa Ecaterina, din clasa a III-a, desena modele pentru șorțulețe. Băieții confecționează din traforaj rame, suporturi pentru șervețele.

1400 de pionieri, activînd zilnic în cercurile Casei, au făcut lucruri minunate. Cercul artistic este destul de vestit. Peste cîteva zile va pleca la Rîmnicu-Sărat să dea o serbare.

Imprejurul vilei se leagănă coroanele fumurii ale livezilor în care tinerii naturaliști pun în practică cele învățate și urmăresc experiențele interesante ale naturii.

1400 de pionieri activînd în cercuri prind pasiune pentru materiile școlare, pentru specialități și deprinderi ce-i vor îndemna către școlile superioare și institute de specializare Nu întîmplător mulți își aleg profesiunile și viitoarele institute, îndemnați și fermecați de aceste cercuri de pe lîngă Casa pionierilor.

★

„...și ascultați-l pe bătrînul Damian" Așa își încheie Stan Ocea scrisorile pe care le trimite prietenilor lui de la Casa de copii nr. 2. Ocea a trăit și el o vreme în colectivul celor de la nr. 2. Acum e la altă școală, din Blaj De ce a plecat acolo ? Istoria e neplăcută, dureroasă. Ocea n-a vrut cu nici un chip să adopte disciplina colectivului, să-și pună istețimea și sufletul în slujba a tot ce se făcea acolo frumos și bun. Ocea era îngîmfat, obraznic, refractar. Adevărat, începutul copilăriei lui s-a risipit în vagabondaj, printre oameni răi. Dar mîna prietenească și caldă ce i s-a întins la Casa de copii n-a vrut s-o primească. Injura Bătea pe cei mai mici Maimuțărea profesorii și le strecura pe furiș coji de semințe în buzunar. Se urca în cîte un pom și nu mai voia să coboare de acolo, rîzînd grosolan. Nu voia să muncească, să învețe. Și colectivul a rostit sentința : Să plece!

De ce am început cu Ocea ? Ca să înțelegeți bine că aici, la Casa nr. 2, deși cei mai mulți copii nu au familie, există totuși o viață frumoasă, plină de muncă, de năzuințe de prietenie, de bucurii și vise. A înțeles și Ocea lucrul acesta, dar prea tîrziu...

Tovarășul Damian e de zece ani educator aici Om în vîrstă, înțelegător și cu suflet larg, de tată. Ocea scrie de la Blaj: „Ascultați-l pe bătrînul Damian". Nu-i o exprimare tocmai aleasă și plină de politețe. Dar e izbucnită din sinceritatea unei inimi colțuroase, deschisă tîrziu spre adevăr și dragoste.

Să ne purtăm pașii prin clădirea zveltă, ce adăpostește în ea o familie puțin obișnuită, cu 140 de membri

Din sălile de meditație răzbate, ici-colo, cîte un murmur. Dormitoarele, cu ferestre larg deschise, își răsfață în soare paturile albe. Albe sînt și fețele de masă din sufragerie, unde mîna grijulie a elevului de serviciu scrie cu creta pe o pătrățică neagră meniul zilei, care deocamdată sfîrîie pe foc în cratițe uriașe. Jos, la subsol, e atelierul școlii Atelier modest, dar se vede aici activitatea unor veritabili meșteșugari. Fiecare grupă are cîte trei ore de atelier pe săptămînă. Bucuria primului lucru folositor făurit în viață aici se încearcă. Și ce nu se lucrează aici? Galerii pentru perdele, umerașe, piese de șah și domino, tocuri de scris. Mă rog, o zestre întreagă. Dacă te intrigă grămada de cutii goale de conserve dintr-un colț, află că nu sînt altceva decît materia primă pentru confecționat pîlnii. Iar scăunelele de cizmărie, branțurile și fîșiile de talpă din alt colț sînt dovadă despre faptul că și cizmăria poate fi asionantă și că anul trecut micii noștri cizmari au economisit prin munca și dibăcia lor cîteva mii de lei, reparînd singuri ghetele colegilor.

Totul îți spune că aici cresc oameni întregi. E adevărat, unii dintre ei au avut de luptat cu deprinderi rele, alții cu suferința timpurie care lăsase urme. Dar prietenia și dragostea care i-au întîmpinat, visele care au înmugurit în sufletul fiecăruia sub lumina vieții de aici, i-au ajutat să învingă. Și năzuințele lor merg sigur spre împlinire.

Iată : în camera pionierilor așteaptă, vibrîndu-și tainic arama strunelor, 21 de instrumente : chitare, mandoline, balalaici. Pe rama uneia din ele sînt gravate două mici inițiale: „F.G.". Adică Florian Grigore. Chitara îți dezvăluie pasiunea

Intîiul „adversar" cu care dai piept în zori : apa rece!

lui Florian. Tovarășul Damian îți poate dezvălui și alte lucruri De pildă, cum, altădată, Florian necăjea bietul cal de la căruța căminului ținînd mortiș să-l învețe galopul. Sau altceva îți poate spune : pe Florian îl tulburau ochii mari și luminoși ai unei colege de clasă și deseori fugea de la cămin, cutreierînd orașul să o întîlnească Expedițiile astea îi răpeau timpul de învățătură, aducînd după ele 2-uri în catalog. Dar Florian are un prieten și un părinte drag, pe tovarășul Damian Și a înțeles din povața caldă, că pentru a fi demn de prietenia cu o fată, trebuie întîi să muncească sîrguincios, să învețe, să-și formeze un caracter ferm și cinstit.

Or să uite colegii poznele lui Florian. O să le uite și el însuși. Viața colectivului, munca, năzuințele, îl poartă pe un făgaș rodnic. Are un vis : să ajungă la conservator. Fiecare de aici are cîte un vis. Nu-s trecute într-un registru și nu le-am putut cerceta pe toate. Dar cîteva tot ni s-au furișat la ureche...

Rotărașu Ion, secretarul U.T.M., vrea să se facă marinar. S-a și fotografiat într-un costum, împrumutat, de marinar. Stănescu Constantin, care a văzut lumina zilei pe un deal împădurit cu sonde, vrea să devină petrolist și... portar la

Curind, dorința lui Rotărașu va deveni realitate

„Flacăra Ploești", fiindcă îi place grozav fotbalul. Și Trestianu cel bondoc are o dorință: să crească înalt cît ușa. Trestianu care, în paranteză spus, e campionul de șah al căminului i s-a plîns tovarășului Damian într-o zi: „De ce sînt eu așa mic de stat ?" Tovarășul educator a zîmbit, l-a încurajat și l-a sfătuit să mănînce vitamine multe, morcovi în special. De atunci, Trestianu, cînd îl cauți, ronțăie morcovi „împrumutați" de la cantină.

Să ne ierte prîslea al căminului. Și noi sîntem convinși că va crește. O dată cu viața, cu bucuriile, cu împlinirile.

Intr-un amurg, trenul ne-a furat orașul provincial, risipit în miez de cîmpie. Salcîmii s-au legănat, luîndu-și rămas bun.

Purtam orașul și copiii lui în inimă.

Buzău — martie 1957

Ion GHEORGHE
Vasile MANUCEANU

Interviu cu... un plan de muncă

...Și la „croitorie" e mare zor.

In gazeta noastră au vorbit pînă acuma atîtea obiecte (bănci, catedre, mese, scaune etc.), încît sînt sigur că titlul acestui articol nici n-o să vă mai mire. Cu toate acestea, v-o spun cu toată seriozitatea, un plan de muncă, așa cum e el, de hîrtie, poate să cuvînteze mai abitir decît obiectele enumerate mai sus... Cu o singură condiție: să-l întorci paginile și să le citești cu atenție. Iac-așa am făcut eu acum cîteva zile cu un asemenea plan pe care scria: „Palatul pionierilor din București — Plan de muncă în vederea întîmpinării Festivalului Mondial de la Moscova". Și...

...planul era năzdrăvan

... așa cum v-am mai spus.

— Adică, m-a luat el în bătaie de joc — ți-ar conveni să mă citești la repezeală și pe urmă să te lauzi că ai scris un articol? Ia poftește matale cu mine, să umblăm o leacă prin Palat. Vezi ce scrie la primul punct.

— Punctul 1... Cercurile Palatului vor pregăti daruri pentru Festival...

Cît ai clipi, mă aflam în fața unei uși pe care scria:

„Cercul de mîini îndemînatice"

— Ce pregătim noi? — îmi întoarse întrebarea tovarășa Istrate Stavrinița, profesoara cercului. Priviți aci.

La o măsuță lucrau vreo patru fete. Așezau straturi de carton ud, lipite între ele cu pap, într-o formă. Apoi îl presau, puneau totul la uscat și curînd apărea un cap de păpușă gata modelat.

— Vezi — mi-a spus ea în continuare — noi facem păpuși îmbrăcate în costume naționale, pe care le vom trimite în dar la Festival. Iată, o parte sînt gata. Mai lucrăm însă și alte obiecte: flori artificiale, semne de carte, ca acestea pe care le meșterește acum Stan Victoria la gherghef.

— Te-ai lămurit? Hai, că mai avem și alte lucruri de văzut — mă grăbi binevoitorul meu însoțitor, planul.

Impreună cu el am mai trecut pe la cercul de tîmplărie, unde se lucrează tot pentru Festival, biblioteci volante, etajere în stil romînesc și casete, toate artistic sculptate. Aci l-am fotografiat pe Gherșin Paul, de la Școala nr. 148, și pe Speteanu Andrei, de la Școala nr. 96, cei mai buni lucrători ai cercului.

... Și am trecut și pe la cercul de croitorie, unde am făcut cunoștință cu Biță Aurelia, Antonaru Viorica și Dogaru Angela. Fiecare din ele lucrează cîte ceva: Aurelia — o față de masă cu motive naționale, Viorica — o rochiță brodată și Angela — un costumaș.

— Gata, ajunge, mă luă la rost însoțitorul meu care, după cum se vede, e un.. ins foarte grăbit. La toate cercurile se pregătește cîte ceva. Privește acum prin geamul acesta. Ce vezi?

— Un cor de copii condus de tovarășul Olaru, pe care am cinstea să-l cunosc.

— Foarte bine... Și dincoace?

— Balet.

— Bun... Citește acum ce scrie despre asta în pagina a II-a

Și iată ce am citit:

„Manifestări cultural-artistice"

1. Va avea loc un mare spectacol de balet susținut în întregime de ansamblul palatului.

2. Corul își va da concursul la spectacolul de închidere a „Săptămînii Festivalului" pe Capitală, organizată de Comitetul Orășenesc U.T.M. București.

— Și, în afară de asta, la toate celelalte manifestări, cum sînt „Carnavalul prieteniei", ce va avea loc chiar în ziua deschiderii Festivalului și la care vor participa vreo 2.000 de pionieri sau la focul de tabără de închidere a Festivalului, corul și ansamblul de balet își vor da concursul — mi-a completat informațiile însoțitorul meu.

— Iți mulțumesc, i-am răspuns eu notînd de zor. Rogu-te, mai am numai cîteva puncte nelămurite. Ce este de pildă cu „plicul pentru vizitatori"?

— Foarte simplu. Asta e o acțiune a cercului tinerilor fotografi. Vizitatorii care în drum spre Festival, vor trece pe la noi, vor primi un plic cu fotografii conținînd aspecte ale Palatului pionierilor, lucrate chiar de copii.

Dealtfel, cercul de cinematografie pregătește un film de scurt metraj din viața și activitatea Palatului. Acesta va fi trimis la Moscova

— Bun. Cu asta, am terminat?

— Stai puțin. Incă ceva interesant. Stația noastră de emisiune lucrează de pe acum ca, în preajma Festivalului, să stabilească legătura cu stația de la Casa pionierilor din Moscova.

Acum împăturește-mă frumos și pune-mă acolo de unde m-ai luat. La revedere. Mai vino pe la noi peste o lună, două. Ai să ai ce vedea.

Am îndeplinit dorința utilului ghid și am dat fuga la redacție

A. WEISS

La cercul de mîini îndemînatice se lucrează păpuși

Primele răspunsuri la chemarea copiilor din Vinerea

In comuna Cuza Vodă

La chemarea pionierilor din comuna Vinerea au răspuns printre alții și pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Cuza Vodă, raionul Călărași. Pionierii din această școală și-au propus să aibe un lot al Festivalului de 0,50 ha, însămînțat cu porumb hibrid, urmărind obținerea unei recolte sporite. Sumele realizate vor fi date fondului Festivalului. Lucrările au și început.

O inițiativă interesantă

„Lotul Festivalului" de la școala noastră din Gîrbov e destul de întins. Arăturile au și fost făcute pe lot. Aci vom semăna porumb și vom planta puieți. Pentru asta, fiecare pionier s-a angajat să aducă cîte un kilogram de porumb ce va fi schimbat, la centru, cu porumb hibrid.

Tot pionierii vor aduce și puieții necesari, cîte 10 de persoană. Dar în afară de aceasta, noi vom avea în curînd și un frumos parc care va purta numele „Cel de al VI-lea Festival". El va fi amenajat pe un teren viran ce se găsește peste drum de școala noastră.

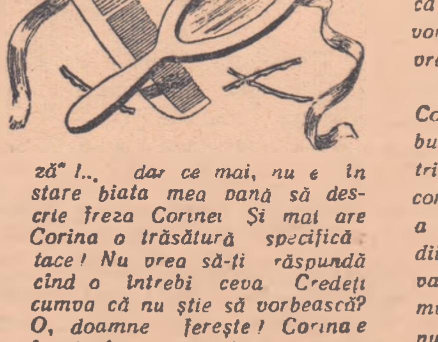
O să vă ținem la curent cu mersul lucrărilor atît pe „lotul Festivalului" cît și în parc.

Unitatea de pionieri
de la Școala de 7 ani
Gîrbov raionul Urziceni

Cîte ceva despre o clasă

Ce mai, simpatici băieți, drăguțe fetițe — cei de-a VII-a de la Școala de 7 ani mixtă nr. 7 din Giurgiu. Am cunoscut-o pe președinta unității, Moise Lucica, după tresele de pe mînecă. Să v-o prezint? E o fetiță cu 5 pe linie!

...Și Lucica Moise mi-a recomandat cîteva colege: pe Alice Nicolae, care e membră în colectivul detașamentului, care învață bine și care nu știe „de ce problemă răspunde ea în colectiv"..., pe Veronica Nicolescu, idem întru totul cu Alice, și pe... — ei, și pe cine? Pun rămășag 1000 contra 1 că nu ghiciți. Trebuie să vă spun tot eu: pe... uite că nu mai știu cum să-i spun, ce titlu să-i dau?! Hai, să zicem pe „domnișoara" Corina Mântescu.

De ce „domnișoară?". Pentru că nu-i pot spune elevă — deoarece e pionieră; iar pionieră nu-i pot zice, deoarece — de foarte multă vreme — și-a „uitat cravata acasă". Așa că, m-am gîndit să-i zic domnișoară, — titlu ce i se cam potrivește. Știți, Corina are o freză" !... dar ce mai, nu e în stare biata mea pană să descrie freza Corinei. Și mai are Corina o trăsătură specifică: tace! Nu vrea să-ți răspundă cînd o întrebi ceva. Credeți cumva că nu știe să vorbească? O, doamne ferește! Corina e foarte înzestrată de natură; e frumoasă, vorbește admirabil la ore (atunci cînd, bineînțeles, se pregătește) și e foarte inteligentă!

Dacă ar fi mai puțin încrezută... Numai puțin!

Ei, dacă ar fi?! Dar nu e... Asta se vede cale de-o poștă, că nu cu oricine catadixește să vorbească nu! Numai cu cine vrea, cînd vrea, și... ce vrea!

In linii mari, cam asta ar fi Corina. A, mai e ceva care trebuie să vă spun. De al doilea trimestru a reușit să nu mai fie corigentă la zoologie, în schimb a scăzut cu cîte un punct mediile altor materii; și încă ceva: Corina nu s-a sinchisit prea mult cînd i s-a atras atenția că nu poartă cravata. Nu s-a sinchisit nici atunci cînd colegele au mustrat-o pentru acest lucru. (Aceasta nu numai din vina ei ci și a acestor colege care în loc s-o critice serios, au dojenit-o călduț, de ochii lumii numai! Alte lucruri? Da: în clasa a VII-a A, sînt — în afară de președinta Moise Lucica — încă doi membri ai colectivului de conducere al unității și trei utemiști.

Incolo nu știu ce v-aș mai putea spune. Dar poate că tu, cititorule vrei să spui ceva despre clasa a VII-a A, sau poate despre Corina...

Al MIHU

SACUL

de Costache Anton

După ce își lustrui încă o dată ghetele Prepeliță Dumitru își îmbrăcă vestonul de sărbătoare, cu nasturi strălucitori de alamă, își luă chipiul și se repezi spre ușă. Străbătu curtea internatului cu pași mari; la poartă se opri să arate biletul de voie și, cînd se văzu în stradă, începu să sară într-un picior. De trei zile de cînd primise scrisoarea, nu mai avea pic de liniște. Toată iarna suferise îngrozitor. Duminicile mai cu seamă i se păreau interminabile. Colegii erau vizitați de părinți, de prieteni, primeau bani, pachete și cîte și mai cîte. Numai la el nu venea nimeni. Îl uitaseră toți. Nici măcar nu-i scriau. Dar toate acestea trecuseră... După aproape patru luni de așteptare, peste o jumătate de oră se va întîlni cu ai săi. În scrisoarea împăturită în buzunarul de la piept, era scris negru pe alb că vor veni duminică dimineață. Să-i caute la obor...

După ce dădu colțul, ieșind din străduța străjuită de castani, se opri în stația de tramvai. Abia aici își dădu seama că nu are bani și că trebuie s-o ia pe jos. Pe drum începu să-și facă tot felul de socoteli. În răstimpul acesta lung, cînd nu primise de acasă nici un ban, se înglodase în datorii. Va putea oare să le achite? Îi vor da atîția bani?

Duse mîna la buzunar și scoase un petec de hîrtie. Era un răboj care totaliza datoriile.

— Adochiței Petre	10 lei
— Goanță Octavian	1 leu
— Vasiliu	6 lei
— Amancei	3 lei
— Hîrțan	5 lei
— Goanță Octavian	15 lei
— Idem	8 lei
Total...	48 lei

Patruzeci și opt de lei era o sumă destul de mare. N-are s-o poată achita. Ori de cîte ori veneau părinții, mai mult de treizeci de lei nu căpăta. „De aș putea măcar lui Goanță și lui Adochiței să le astup gura! Ceilalți, Hîrțan, Amancei și Vasiliu, mă mai așteaptă ei. Și-apoi, lor nici nu prea am să le dau așa de mulți bani..." își făcea băiatul socoteala în gînd.

★

In obor era o fierbere și un vuiet cum nu mai văzuse niciodată. Oamenii se mișcau în valuri într-o parte și alta. Se auzeau strigăte, fluierături, nechezat de cai, plînsete de copii.

Umblă aproape jumătate de ceas fără să-și zărească părinții. Deodată, într-o margine a oborului observă căruța și caii lor. Porni într-acolo, bucuros că în sfîrșit i-a găsit. Cînd ajunse aproape constată, cu uimire, că în căruță nu se afla mamă sa, ci tușa Aglaia, o vecină care avea casă peste drum de ei. Stătea

cocoțată pe un sac, și striga:

— Ceapă, ceapă!... Săpunari, săpunari, de la vînt, de la ploi mari!...

Se apropie, așteptînd ca vecina să termine și-i dădu bineța. Femeia îi răspunse doar cu un zîmbet și se apucă să cîntărească ceapă unui cumpărător. Băiatul întrebă:

— Da' ai mei unde-s?

— Tocmai cînd se pregăteau să plece, s-a îmbolnăvit vaca, spuse femeia, fără să se uite la el.

— Cum dai cartofii? întrebă un bărbat.

— Doi lei!

Prepeliță se retrase în spatele căruței și se lăsă leneș pe-un braț de fîn. In minte îi răsăriră Goanță și Adochiței. Goanță îi spuse și aseară că, dacă nu-i dă banii, îi vinde toate cărțile. In clasa a VI-a nu era altul mai al dracului ca el. Nu stătea la internat. In fiecare dimineață venea cu geanta doldora de mere și pînă la amiază le vindea pe toate cu un leu bucata. Erau scumpe, dar elevii din internat le cumpărau... Și alte afaceri învîrtea Goanță. Cumpăra stilouri cu un preț și peste zece minute le vindea cu preț dublu.

— De-acu' pot să spun că am terminat vînzarea, rosti deodată tușa Aglaia. Am dat toată marfa lu' tovarășa... Pentru spitalul de copii.

Prepeliță văzu o femeie mare, rotundă, care zîmbea cu toată fața. Tușa Aglaia îi mai spuse ceva, dar el nu înțelese nimic.

În urechi îi stăruia glasul lui Goanță, care-l amenința că-i vinde cărțile. Băiatul oftă. Îl bătu gîndul să-i ceară împrumut tușii Aglaia ceva bani. Ridică privirile, dar în jurul lui locul era gol. Lîngă el nu se afla decît un sac burdușit pînă la jumătate cu ceva tare: ceapă sau cartofi. Se ridică în picioare și văzu căruța departe, la ieșirea din obor. Pe lîngă ea pășea femeia aceea grasă.

Prepeliță vru să se repeadă în urma căruței, dar își aduse aminte de sac.

— L-o fi uitat, rosti el aproape fără să-și dea seama. Trebuie să o ajung!

Se săltă în vîrful picioarelor să vadă pe ce stradă o ia căruța și după asta se aplecă să ridice sacul.

— Ce naiba o fi în el? Cartofi? Nu! Ceapă? Parcă! Dar prea-i rotund.

Impins de curiozitate, dezlegă sacul.

— Mere!

Fața i se lumină toată. In stomac simți dintr-o dată un gol imens. Din sac îi zîmbeau ademenitor merele. Luă unul și-și

înfipse dinții în el cu lăcomie. Cînd se uită după căruță avu o tresărire. Era aproape în capătul celălalt al străzii.

Dacă ar fi fost al lui sacul, ar fi scăpat de datorii cît ai bate din palme. Merele erau frumoase, nu ca acelea pe care le aducea Goanță. Putea să le vîndă și cu un leu bucata. Dacă ar vinde numai 50 de bucăți, s-ar scăpa de datorii.

— Vinzi merele?

Prepeliță tresări. În fața lui se oprise o femeie și o fetiță. Fetița se uita la el cu capul lăsat ușor pe umărul drept.

Le privi cu ochi mari, speriat.

Fără să spună o vorbă, legă sacul la gură și porni ca din pușcă. Iși încetini pașii abia după vreo cîteva sute de metri. Căruța nu se mai zărea. Apucase pe-o stradă la stînga. Lăsă sacul și se uită în urmă. Nu se mai zărea nici femeia cu fetița.

La urma urmei, de ce ar mai alerga atîta? Și de ce nu vînduse din mere? Că doar nu le furase. Le găsise. Erau ca și ale lui. Avea dreptul să facă tot ce dorea cu ele. Putea să-l tragă cineva la răspundere? Atunci de ce mai stătea pe gînduri? Ridică sacul și o luă pe o stradă care ducea către internat. Pe drum, începu să-și facă tot felul de planuri. Cum să pună merele în vînzare, cu cît să le dea bucata, pe cine să invite după aceea la film. Cînd intră pe strada internatului, se întîlni cu pedagogul Irimescu. Acesta îl întrebă de departe:

— Ce-i, Prepeliță? Ți-a venit de-acasă?

— Da...

Prepeliță își văzu de drum, dar simți în picioare un fel de moleșeală. Lăsă sacul jos. Internatul era aproape. Îi zări acoperișul. Iși purtă privirile pe el și văzu lîngă coșul înalt, de la baie, o pereche de porumbei. De aici trecu cu privirile în jos, spre poartă, și dintr-odată o teamă nelămurită îi umplu inima. Dacă se mai întîlnește cu cineva și-l întreabă? Ce-o să răspundă? Să mintă din nou? Și cît are să trebuiască să mai mintă?

Ridică sacul și porni înapoi.

In fața spitalului de copii o întîlni numai pe femeia aceea grasă, care îi spuse că tușa Aglaia a plecat puțin mai înainte.

— Dacă te duci mai repede, o ajungi, spuse ea.

Prepeliță porni repede în direcția arătată. Ajunse căruța abia la barieră. Se apropie de tușa Aglaia și rosti, istovit:

— Ți-am adus sacul. L-ai uitat...

Pe chipul femeii apăru un zîmbet.

— Vai de mine, Dumitrică! Dar unde te gîndeai? Doar ți-am spus că ți l-au trimis de-acasă.

L-am lăsat jos anume ca să-l iei!

— Mi-ai spus?! întrebă Dumitrică, buimăcit.

— Da! Ți-am spus...

Băiatul înhăță sacul și o luă la fugă, în timp ce pe obraji, deși rîdea, i se prelingeau lacrimi.

In Săptămîna tinereții

TINERI UNIȚI-VĂ! ÎNAINTE PENTRU PACE TRAINICĂ!
FEDERAȚIA MONDIALĂ A TINERETULUI DEMOCRAT

Săptămîna Mondială a Tineretului, sărbătoarea scumpă a tinerilor din lumea întreagă, a prilejuit numeroase evenimente în viața tineretului din Capitală.

Astfel, la Casa de cultură a studenților a avut loc o întîlnire a scriitoarei Lucia Demetrius cu studenții. Discuția s-a desfășurat într-o atmosferă de veselie și tinerețe, scriitoarea stînd de vorbă cu studenții asupra istoricului Săptămînii Mondiale a Tineretului, asupra situației internaționale, și despre apropiatul eveniment din viața tineretului mondial: Festivalul de la Moscova. Tot la Casa de cultură a studenților s-a deschis o expoziție de afișe care exprimă prin graiul artei grafice năzuința de pace a tineretului lumii. Numeroasele afișe în diferite limbi cheamă tineretul la luptă pentru pace, împotriva războiului. In cinstea Săptămînii Mondiale a Tineretului au mai fost ținute o serie de conferințe. Astfel, în sala Bibliotecii Centrale Universitare, primul secretar al raionului U.T.M. Stalin a vorbit despre Moscova, orașul Festivalului; la Uzinele „23 August" un luptător comunist din ilegalitate a vorbit despre activitatea sa ilegală; la întreprinderea „Solex" s-a ținut o conferință despre lupta tineretului din colonii, etc.

De asemeni, tinerii din numeroase întreprinderi și școli au prestat sute de ore de muncă voluntară pentru înfrumusețarea și curățenia orașului și întreprinderilor bucureștene.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7 60 10, 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".